

[Tove Jørgensen]

anerkender, at den ikke kan drives for de midler, der er til stede.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg skal gerne give fru Tove Jørgensen lidt yderligere oplysninger om den særlige form, der her er tale om.

Reglen om, at en kreds af private for egen regning kan drive en daginstitution, er jo ikke indført med bistandsloven. Det har altid været muligt her i landet, og op til 1951 krævede det end ikke tilladelse fra nogen offentlig myndighed. Ved en ændring i forsorgsloven pr. 1. april 1951 blev der indført en ordning, der gik over i loven om børne- og ungdomsforsorg, hvorefter oprettelse af sådanne privat drevne og privat finansierede institutioner krævede tilladelse fra en central myndighed; det var senest socialstyrelsen.

Efter bistandslovsforslaget skulle tilladelse til oprettelse og drift af disse private institutioner gives af amtskommunens social- og sundhedsudvalg, men folketingsbehandlingen ændrede denne regel på baggrund af en rapport fra det såkaldte dobbeltadministrationsudvalg, så kompetencen til at give tilladelse blev lagt helt ud til de sociale udvalg i kommunerne.

Pligten til at føre tilsyn med disse private institutioner har lige siden 1951 påhvilet de lokale organer, oprindeligt børneværnsudvalget og efter bistandsloven det sociale udvalg.

Jeg tror ikke, at fru Tove Jørgensens seneste tilføjelser giver mig anledning til yderligere bemærkninger. Jeg kan fastholde den indstilling og den sontring, jeg har fremført over for fru Tove Jørgensen.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg vil godt igen høre, hvorledes ministeren kan fastholde denne opfattelse af noget, som kommunen selv kalder en ikke-tilskudsberettiget institution – med tryk på »institution«. Det vil altså sige, at hvis en institution har over 5 børn, så skal den godkendes af det sociale udvalg, men den skal også godkendes efter de af socialministeren fastsatte vejledende regler, og det er det, der ikke sker i dette tilfælde. Der er tale om en institution med uuddannet og utilstrækkeligt personale og med en forældrebetaling, der langt overstiger det normale. Giver man los for dette og godkender en sådan praksis, så

har man totalt udhulet det danske daginstitutionssystem.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg skal da gerne endnu en gang gentage, at der ikke er tale om en daginstitution i bistandslovens forstand; der er tale om et dagplejehjem. Og så skal jeg tilføje, at jeg ikke ændrer praksis; jeg følger lovgivningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *socialministeren* af:

Tove Jørgensen (DKP):

»Vil ministeren sikre, at de hidtidige planer om at bygge en ny skole for særforsorgsklienter til afløsning af Kroghsgades skole i Århus fastholdes, og dermed følge amtsrådets, lærerrådets og forældreforeningens velbegrundede indstilling?«

(Spm. nr. 797).

Skriftlig begrundelse.

Allerede i finansåret 1976–77 var der afsat 2.380.000 kr. til projektering af erstatningsbyggeri til Kroghsgades skole i Århus. Beløbet blev midlertidigt brugt til andre formål.

Såvel det lokale vejledende råd og lærerrådet som forældreforeningen fastholder, at der er behov for bygning af en erstatningsskole. Også amtsrådet går ind for byggeriet og har rettet henvendelse til socialstyrelsen for at få bygget en ny skole i Århusregionen. Kun den konstituerede undervisningsleder mener ikke, at der er behov for en ny skole.

Det er imidlertid uomtvisteligt, at der er behov for en moderne skole til det tunge klientel, og der er rejst tvivl om, hvorvidt de prognoser, der er udarbejdet for elevgrundlaget, holder. Man mener, at behovet vil blive større end forudset i prognoserne. En række af de tilbud, den nye skole skulle rumme efter planerne, kan ikke varetages af andre skoler i Århusregionen.

Der er således tale om en klar standardforringelse i forhold til de eksisterende planer, hvis socialstyrelsen sylter planerne til efter udlægningen med henblik på at få amtet til at betale det nødvendige byggeri.

Socialministeren (Erling Jensen):